

Ik voel mijn tranen plakken op mijn gezicht en mijn hoofd voelt aan alsof ik keihard tegen een betonnen muur ben aangelopen. Een straal zonlicht piept door de gordijnen en snijdt als een mes in mijn ogen. Ik ben even mijn oriëntatie kwijt en kijk om me heen om te constateren dat ik wakker geworden ben in het bed van Alex, maar dat hij niet meer naast me ligt. Langzaam komen de herinneren van gisteren naar boven. Het gesprek met Sander, dat als een begrafenis van onze relatie voelde en het gesprek dat Alex en ik daarna hadden, wat helemaal uit de hand liep. Ik voelde me onder druk gezet door Alex toen hij liet vallen dat ik wel kan stoppen met werken. Het werd me allemaal te veel. De afgelopen maanden waren een rollercoaster van veranderingen en twijfels. Voor het eerst in onze relatie zijn we gaan slapen zonder dat we uitgesproken hebben wat er tussen ons borrelde en nu is het bed leeg. Alex is ook niet in de badkamer want de deur staat open en ik zie hem daar niet. Ik voel me te beroerd om op te staan, maar weet dat ik hem moet gaan zoeken. Het lukt me echter niet om in beweging te komen en ik sluit mijn ogen weer.

Ik word wakker doordat het bed naast me een beetje inzakt en er een pluk haar uit mijn gezicht wordt gehaald. Vingers wrijven zacht en teder over mijn gezicht. Ik doe mijn ogen open en kijk in de ogen van Alex. Hij kijkt bezorgd, maar er straalt ook heel veel liefde uit zijn blik. De opluchting spoelt door

mijn lichaam en mijn schouders zakken automatisch in een ontspannen houding. Ik ruik koffie en zie het dienblad met ontbijt op mijn nachtkastje staan. Ontbijt op bed! Al mijn boosheid stroomt als een rivier uit mijn systeem. Dit is de man waar ik van hou. Hij bedoelt het alleen maar goed met

mij. 'Hoe voel je je?' Zijn stem is een beetje schor.
'Hoofdpijn.' Mijn stem klinkt al niet veel beter dan die van
Alex.